

Wspomnienie

Zbigniew Bartkowiak (1924–2010)

Cieężko napisać wspomnienie o kimś, kto zamieścił w tej rubryce tyle swoich tekstów. Niejeden przepisałam na komputerze, bo zawsze pisał ręcznie, trudnym do odczytania pismem. Zawsze kogoś prosił o przepisanie swoich tekstów – i wspomnień, i artykułów, które w różnych pismach zamieszczał.

Pisał, aby ocalić od zapomnienia, aby przywrócić pamięć lekarek i lekarzy, z którymi pracował, studiował, zetknął się w życiu. Tych znajomych miał wielu, utrzymywał mnóstwo kontaktów. Pamiętam, jak wiele lat temu, jeszcze jako dziecko, zdziwiłam się, że ma specjalną pieczętkę z tekstem życzeń świątecznych – ale przecież wysyłał ponad setkę kartek...

Towarzyszył w ostatniej drodze większości swoich koleżanek i kolegów z roku, śmialiśmy się w rodzinie, że lubi wygłaszać mowy nad grobem. On z kolei się śmiał, że doprowadził już tę sztukę do perfekcji. Zbierał dane o wszystkich absolwentach ze swojego roku, żartował, że ma rejestr żywych i umarłych. To on był głównym organizatorem zjazdu absolwentów swojego rocznika (1951) – 50 lat po

Mowa pożegnalna wygłoszona przez dr. Macieja Dziedziuchowicza

Wielebny Księżę Prałacie,
Szanowni Uczestnicy ceremonii pogrzebowej,

w imieniu Wielkopolskiej Izby Lekarskiej przypadła mi w udziale smutna i bolesna powinność ostatniego pożegnania śp. dr. med. Zbigniewa Bartkowiaka, seniora naszej korporacji.

Doktor Bartkowiak był cenionym i szanowanym działaczem Izby Lekarskiej. W uprzednich kadencjach Okręgowej Rady Lekarskiej był jej członkiem, aktywnie uczestniczył w pracach wielu naszych komisji problemowych, zajmował się zagadnieniami etyki lekarskiej, relacjami pomiędzy lekarzem i pacjentem, prowadził działania na rzecz lekarzy emerytów, był autorem szeregu publikacji w *Biuletynie Wielkopolskiej Izby Lekarskiej*.

Działał równocześnie w wielu wielkopolskich stowarzyszeniach społecznych, m.in. propagował zwalczanie nałogu palenia papierosów.

Swym przykładem wcielał w życie maksymę, o której w swych publikacjach często wspominał, iż szacunek, uznanie, autorytet, pozycję społeczną buduje się własną pracą, postawą i godnym zachowaniem. Był dla nas wzorem, miał dar integrowania lekarzy wielu pokoleń. Był organizatorem spotkań koleżanek i kolegów ze swego roku ukończenia studiów.

We wszystkich gremiach, w których działał, cieszył się wielkim szacunkiem i autorytetem.

Wyróżniony został przez naszą korporację „Medalem Honorowym Wielkopolskiej Izby Lekarskiej” oraz odznaczeniem „Zasłużony dla Wielkopolskiej Izby Lekarskiej”.

Żegnamy człowieka szlachetnego, o nieprzeciętnej skromności, lekarza o wysokiej etyce zawodowej, ofiarnego i w pełni zaangażowanego w pracy na rzecz chorych i społeczeństwa.

Trudno się z tym pogodzić, że odszedł z naszego grona na zawsze. Będzie bardzo brakowało nam Jego osobowości. Jego śmierć spowodowała uczucie ogromnego żalu, bolesną pustkę i świadomość niepowetowanej straty.

Rodzinie śp. Zmarłego w imieniu Izby Lekarskiej składam wyrazy współczucia, łącząc się ze wszystkimi pogrążonymi w smutku.

dyplocie. On *de facto* zredagował książkę *My o sobie* – biogramy wszystkich lekarzy, którzy w 1951 roku ukończyli poznańską medycynę.

Sam o sobie w tej książce napisał, że w życiu kierował się czerwono krzyską zasadą: Człowiek jest tyle wart, ile jest użyteczny dla innych. Tak starał się żyć. Nie zrobił kariery naukowej, choć mógł, ale wolał pozostać wierny swoim przekonaniom i nie zapisywać się do partii. W tamtych czasach zresztą ciążyło na nim „złe”, burżuazyjne pochodzenie. Mało o tym mówił, tak jakby nie chciał do tego wracać. Odnalazł swoją drogę w działalności pozarządowej. Pochłaniała go tak samo, a może czasem bardziej niż praca. Słynne „osiemnaście funkcji społecznych”, o których nam ciągle mówił. Nie potrafię ich zliczyć, bo rzadko wymieniał je wszystkie. Ale był Polski Czerwony Krzyż, w który zaangażował mnóstwo czasu i energii, skupiając się na propagowaniu krwiodawstwa – sam zresztą przez lata honorowo oddawał krew. Były różne towarzystwa lekarskie, wspomnę choćby o Polskim Towarzystwie Pediatrycznym czy Polskim Towarzystwie Higieny Psychicznej. Były też inne, takie jak Towarzystwo Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej czy Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Holenderskiej. Wszędzie był aktywny, a w każdą działalność wkładał serce.

Całe życie pomagał ludziom. Nieraz mieliśmy do niego żal, że mało czasu poświęca rodzinie, że wieczera wigilijna zawsze jest spóźniona, bo najpierw zawsze musiał zjeść z samotnymi podopiecznymi Klubu Inteligencji Katolickiej. Wspierał misjonarzy, a zwłaszcza swojego szkolnego kolegę o. Mariana Żelazka.

Wszędzie było go pełno. Wszędzie się udzielał. Sporo jeździł, zawsze chodził z dwiema wypchanymi dokumentami torbami. Nie dbał o zdrowie. Po udarze, który przeszedł niecałe pięć lat temu, już nie wrócił do dawnej sprawności i aktywności. Cały czas jednak utrzymywał kontakt ze starymi znajomymi.

Tylko kto teraz będzie przechowywać pamięć o roczniku 1951 poznańskiej AM?

MAŁGORZATA LAMPERSKA
WNUCZKA

Z głębokim żalem i smutkiem
przyjęliśmy wiadomość o śmierci naszego Kolegi

ś. †p.

dr. n. med. Zbigniewa Bartkowiaka

aktywnego działacza Wielkopolskiej Izby Lekarskiej,
wyróżnionego przez naszą korporację
Medalem Honorowym Wielkopolskiej Izby Lekarskiej
oraz odznaczeniem „Zasłużony dla Wielkopolskiej Izby Lekarskiej”.

Żegnamy ogromnego społecznika,
człowieka prawego i szlachetnego o wielkiej skromności osobistej,
lekarza z powołania o wysokiej etyce zawodowej.

Rodzinie śp. Zmarłego wyrazy głębokiego współczucia łącząc się
ze wszystkimi pogrążonymi w smutku

składają
koleżanki i koledzy z Wielkopolskiej Izby Lekarskiej
oraz pracownicy Biura WIL